

Best Seller των *Sunday Times*

DINAH JEFFERIES

Η νύφη της Κεϋλάνης

«Μια συναρπαστική φυγή
στο παρελθόν.»
-The Independent

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

K
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΣΟΦΟΤΕΧΝΙΑ

Πρόλογος

Κεϋλάνη, 1913

Η γυναίκα έφερε τον λεπτό άσπρο φάκελο στα χείλη της. Δίστασε για μια στιγμή ακόμα, ακούγοντας τις γλυκές, μελαγχολικές νότες μιας σιναλέζικης φλογέρας από κάπου μακριά. Ξανασκέφτηκε την απόφασή της, στριφογυρίζοντάς την στο μυαλό της όπως θα στριφογύριζε ένα βότσαλο στην παλάμη της, κι ύστερα σφράγισε τον φάκελο και τον έστησε σ' ένα βάζο με κόκκινα τριαντάφυλλα, που είχαν αρχίσει να μαραίνονται.

Η παλιά κασέλα βρισκόταν στα πόδια του ψηλού κρεβατιού με ουρανό. Φτιαγμένη από σκούρο ξύλο, είχε επένδυση από μαλακό δέρμα στο καπάκι και σατέν μουαρέ ύφασμα στα πλαϊνά τοιχώματα. Σήκωσε το καπάκι, έβγαλε από μέσα το ιβουάρ νυφικό της και το έριξε στη ράχη μιας καρέκλας ζαρώνοντας τη μύτη της, ενοχλημένη από την έντονη μυρωδιά της ναφθαλίνης.

Διάλεξε ένα τριαντάφυλλο κι έκοψε το άνθος του. Έπειτα έριξε μια ματιά στο μωρό και χάρηκε που κοιμόταν ακόμη. Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας της και σήκωσε το λουλούδι ως τα ξανθά μαλλιά της –σαν λεπτές κλωστές από μετάξι, έλεγε πάντα εκείνος. Κούνησε το κεφάλι και άφησε το λουλούδι. Όχι σήμερα.

Στο κρεβάτι, τα ρούχα του μωρού ήταν ήδη τοποθετημένα σε τυχαίες στοίβες. Με τις άκρες των δαχτύλων της άγγιξε ένα φρεσκοπλυμένο ζακετάκι και θυμήθηκε τις ώρες που είχε περάσει πλέκοντας μέχρι που τα μάτια της έτσουζαν. Απλωμένα δίπλα στα ρούχα υπήρχαν λευκά φύλλα ρυζόχαρτου. Χωρίς άλλη καθυστέρηση, δίπλωσε το μικρό γαλάζιο ζιπουνάκι, το

τοποθέτησε ανάμεσα σε δύο φύλλα χαρτιού και το ακούμπησε απαλά στον τσίγκινο πάτο της κασέλας.

Δίπλωνε το κάθε ρούχο ξεχωριστά, το τύλιγε με ρυζόχαρτο και μετά το προσέθετε στα άλλα στρώματα από μάλλινα καπελάκια, πλεκτά καλτσάκια, πιτζαμούλες και φορμάκια. Γαλάζια. Λευκά. Γαλάζια. Λευκά. Τελευταίες έβαλε τις πετσετούλες από μουσελίνα αλλά και τις βαμβακερές. Αυτές τις δίπλωσε σχολαστικά και μετά, αφού τελείωσε, έριξε μια ματιά στη δουλειά που είχε κάνει εκείνο το πρωί. Παρ' όλα όσα σήμαινε, δεν χλωμιασε μπροστά στο θέαμα.

Βλέποντας τις βλεφαρίδες του μωρού να τρεμοπαίζουν κατάλαβε ότι σύντομα θα ξυπνούσε. Έπρεπε να βιαστεί. Το φόρεμα που είχε επιλέξει για τον εαυτό της ήταν φτιαγμένο από ασιατικό μετάξι σε έντονο τirkουάζ χρώμα, μακρύ ως τον αστράγαλο, με φαρδιά ζώνη στη μέση. Ήταν το αγαπημένο της φόρεμα, σταλμένο από το Παρίσι. Το είχε φορέσει τη βραδιά του πάρτι, τη βραδιά που ήταν σίγουρη ότι είχε συλλάβει το παιδί. Δίστασε ξανά. Αν το φορούσε, μήπως το εκλάμβαναν ως μια πικρόχολη προσπάθεια να πληγώσει; Δεν μπορούσε να είναι σίγουρη. Της άρεσε το χρώμα. Αυτό σκεφτόταν. Πάνω απ' όλα, σημασία είχε το χρώμα.

Το μωρό κλαψούρισε, κάπως ανήσυχο. Έριξε μια ματιά στο ρολόι, σήκωσε το παιδί από την κούνια του και κάθισε στην πολυθρόνα δίπλα στο παράθυρο, νιώθοντας το ελαφρό αεράκι να δροσίζει το δέρμα της. Έξω, ο ήλιος ήταν ψηλά στον ουρανό και η ζέστη θα γινόταν όλο και πιο έντονη· κάπου μέσα στο σπίτι ένας σκύλος γάβγισε· από την κουζίνα έρχονταν γαργαλιστικές μυρωδιές από τα φαγητά που ετοιμάζονταν.

Άνοιξε το νυχτικό της αποκαλύπτοντας έναν ωχρο μαστό, γεμάτο γαλάζιες φλεβίτσες. Το μωρό τον σκούνησε με τη μυτούλα του μέχρι που βρήκε τη θηλή. Το σαγόνι του ήταν λεπτό και δυνατό, τόσο πολύ που οι θηλές της είχαν πληγιάσει και, για ν' αντέξει τον πόνο, αναγκάστηκε να δαγκώσει τα χείλη

της. Για να ξεχαστεί λίγο έριξε μια ματιά τριγύρω στο δωμάτιο. Σε καθεμιά από τις τέσσερις γωνίες, οι αναμνήσεις ξυπνούσαν με τη μορφή αντικειμένων: το σκαλιστό υποπόδιο που είχε έρθει από τον βορρά· το αμπαζούρ που είχε ράψει μόνη της για τη λάμπα στο κομοδίνο της· το χαλί από την Ινδοκίνα.

Καθώς χάιδευε το μάγουλο του μωρού, εκείνο σταμάτησε να θηλάζει, σήκωσε το ελεύθερο χέρι του και, σε μια σπαρακτικά όμορφη στιγμή, άπλωσε τα λεπτεπίλεπτα δαχτυλάκια του προς το πρόσωπό της. Αυτή θα μπορούσε να είναι η στιγμή για τα δάκρυα.

Έβαλε το μωρό να ρευτεί και μετά το άφησε στο κρεβάτι τυλιγμένο μ' ένα μαλακό πλεκτό σάλι. Αφού ντύθηκε, το πήρε στην αγκαλιά της με το ένα χέρι κι έριξε μια τελευταία ματιά γύρω της. Με το ελεύθερο χέρι της έκλεισε το καπάκι της κασέλας, πέταξε το εγκαταλελειμμένο τριαντάφυλλο στο λακαριστό καλάθι των αχρήστων κι ύστερα πέρασε την παλάμη της πάνω από τα υπόλοιπα λουλούδια στο βάζο, τινάζοντας τα μαραμένα πέταλα. Εκείνα γλίστρησαν αργά πάνω στον λευκό φάκελο κι έπεσαν σαν κηλίδες αίματος στο γυαλιστερό μαονέ-νιο πάτωμα.

Άνοιξε τη διπλή μπαλκονόπορτα και, ρίχνοντας μια ματιά στον κήπο, πήρε τρεις βαθιές ανάσες από τον αέρα που μοσχοβολούσε γιασεμί. Το αεράκι είχε πέσει· η φλογέρα είχε σιγήσει. Περίμενε ότι θα αισθανόταν φόβο, αλλά, αντίθετα, το μόνο που ένιωθε ήταν μια ευπρόσδεκτη αίσθηση ανακούφισης. Αυτό ήταν όλο, και ήταν αρκετό. Άρχισε να προχωράει αργά και σταθερά, το ένα αναπόφευκτο βήμα μετά το άλλο, και καθώς άφηνε το σπίτι πίσω της έφερε στο μυαλό της την πιο απαλή απόχρωση του μοβ: του χρώματος της ηρεμίας.

I

Η καινούρια ζωή

Δώδεκα χρόνια αργότερα, Κεϋλάνη 1925

Με το ψάθινο καπέλο της στο ένα χέρι, η Γκουέν έγειρε στη νοτισμένη κουπαστή και κοίταξε πάλι κάτω. Εδώ και μια ώρα παρατηρούσε το χρώμα της θάλασσας, που άλλαζε συνεχώς, παρακολουθώντας τα κομματάκια χαρτιού, τις σγουρές πορτοκαλόφλουδες και τα φύλλα να παρασύρονται από τα κύματα. Τώρα που το νερό είχε αλλάξει από το βαθύ γαλαζοπράσινο σε μουντό γκριζό κατάλαβε ότι δεν θ' αργούσαν πολύ ακόμα. Έγειρε λίγο περισσότερο πάνω από την κουπαστή για να κοιτάξει ένα κομμάτι ασημί ύφασμα να εξαφανίζεται.

Όταν ήχησε η κόρνα του πλοίου –δυνατά, παρατεταμένα και πολύ κοντά– τινάχτηκε σηκώνοντας ξαφνιασμένη το χέρι της από τη κουπαστή. Το μικρό σατέν τσαντάκι με το λεπτό κορδόνι από χάντρες, αποχαιρετιστήριο δώρο της μητέρας της, γλίστρησε από το χέρι της. Έβγαλε μια σιγανή κραυγή και προσπάθησε να το πιάσει, αλλά ήταν πολύ αργά: το τσαντάκι έπεσε στη θάλασσα, στροβιλίστηκε για μια στιγμή και χάθηκε στα βρόμικα νερά. Και μαζί μ' αυτό τα χρήματά της και το γράμμα του Λόρενς με τις οδηγίες του, προσεκτικά διπλωμένο και φυλαγμένο μέσα.

Κοίταξε γύρω της κι ένιωσε άλλη μια φορά την αμηχανία από την οποία δεν είχε καταφέρει να απαλλαγεί από τότε που είχε φύγει από την Αγγλία. Κανένα μέρος δεν απέχει περισσότερο από το Γκλοστερσιάρ απ' όσο η Κεϋλάνη, είχε πει ο πατέρας της. Καθώς η φωνή του αντήχησε στο μυαλό της, ξαφνιασθηκε όταν άκουσε μια άλλη φωνή, σαφώς αντρική αλλά ασυνήθιστα γλυκιά.

«Πρώτη σας φορά στην Ανατολή;»

Συνηθισμένη στο γεγονός ότι τα βιολετιά μάτια της και η χλωμή επιδερμίδα της τραβούσαν πάντα την προσοχή, γύρισε να κοιτάξει και αναγκάστηκε να μισοκλείσει τα βλέφαρα στην αντηλιά.

«Ναι... όντως. Έρχομαι να βρω τον σύζυγό μου. Είμαστε νιόπαντροι.» Πήρε μια ανάσα, σταματώντας έγκαιρα, προτού του ξεφουρνίσει ολόκληρη την ιστορία.

Ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με φαρδιούς ώμους, καλοφτιαγμένη μύτη και καραμελένια μάτια, που άστραφταν, της ανταπέδωσε το βλέμμα. Τα μαύρα φρύδια, τα σγουρά μαλλιά και το σκούρο γυαλιστερό δέρμα του την έκαναν να σωπάσει απότομα. Τον κοίταξε κάπως αμήχανη μέχρι που εκείνος της χαμογέλασε πλατιά.

«Είστε τυχερή. Τον Μάιο η θάλασσα θα είναι πολύ πιο ταραγμένη. Έχει φυτείες τσαγιού, να υποθέσω», είπε. «Ο σύζυγός σας.»

«Πώς το μαντέψατε;»

Ο άντρας άπλωσε τα χέρια του. «Από την εμφάνισή σας.»

Χαμήλωσε τα μάτια της στο μπεζ φόρεμά της: με χαμηλή μέση, αλλά με ψηλό λαιμό και μακριά μανίκια. Δεν ήθελε να δείχνει κάτι συγκεκριμένο η «εμφάνισή» της, ωστόσο ήξερε ότι χωρίς το μεταξωτό φουλάρι δεμένο στον λαιμό της θα φαινόταν κάπως άχρωμη.

«Είδα τι συνέβη. Λυπάμαι για το τσαντάκι σας.»

«Ήταν ανοησία μου», είπε, ελπίζοντας ότι δεν είχε κοκκινίσει.

Αν έμοιαζε λίγο περισσότερο στην ξαδέλφη της, τη Φραν, ίσως να άνοιγε κουβέντα μαζί του· αντί γι' αυτό όμως, θεωρώντας ότι η σύντομη στιχομυθία είχε λήξει, γύρισε ξανά να κοιτάξει την ακτή καθώς το πλοίο προσέγγιζε το Κολόμπο.

Πάνω από την πόλη, που στραφτάλιζε στον ήλιο, ο σκουρογάλανος ουρανός απλωνόταν μέχρι τους μακρινούς μαβιούς λόφους, τα δέντρα πρόσφεραν σκιά και τα κρωξίματα των

γλάρων γέμιζαν τον αέρα καθώς τα πουλιά πετούσαν χαμηλά, πάνω από τις μικρές βάρκες που ήταν συγκεντρωμένες στο νερό. Η Γκουέν ήταν ενθουσιασμένη που έκανε κάτι τόσο διαφορετικό. Της είχε λείψει ο Λόρενς και, για μια στιγμή, επέτρεψε στον εαυτό της να τον ονειρευτεί. Το όνειρο δεν απαιτούσε προσπάθεια, αλλά η πραγματικότητα ήταν τόσο συναρπαστική που της φαινόταν σαν να φτερούγιζαν πεταλούδες μες στο στομάχι της. Πήρε μια βαθιά ανάσα περιμένοντας ότι θα εισέπνεε αλμυρό αέρα, όμως απόρησε όταν μύρισε κάτι πολύ πιο έντονο από αλάτι.

«Τι είναι αυτό;» είπε γυρίζοντας να κοιτάξει τον άντρα που, όπως σωστά είχε διαισθανθεί, δεν είχε κουνηθεί από τη θέση του.

Εκείνος πήρε μια βαθιά ανάσα: «Κανέλα και ίσως σανταλόξυλο.»

«Υπάρχει και κάτι γλυκό.»

«Γιασεμί. Έχουμε πολλά λουλούδια στην Κεϋλάνη.»

«Τι ωραία», είπε. Την ίδια στιγμή όμως ήξερε ότι ήταν κάτι περισσότερο απ' αυτό. Κάτω από το μεθυστικό άρωμα υπήρχε ένα υπόγειο ρεύμα από κάτι ξινό.

«Και κακή αποχέτευση επίσης, δυστυχώς.»

Η Γκουέν έγνεψε καταφατικά. Ίσως ήταν αυτό.

«Δεν συστήθηκα. Ονομάζομαι Σάβι Ραβασίνχε.»

«Ω.» Έμεινε σιωπηλή για μια στιγμή. «Είστε... εννοώ, δεν σας είδα στο δείπνο.»

Εκείνος έκανε έναν μορφασμό. «Αυτό που εννοείτε, φαντάζομαι, είναι ότι δεν με είδατε στην πρώτη θέση. Είμαι Σιναλέζος.»

Ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε προσέξει ότι ο άντρας στεκόταν από την άλλη πλευρά του σκοινιού που διαχώριζε τις θέσεις. «Λοιπόν, χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω», είπε, βγάζοντας το ένα από τα λευκά γάντια της. «Λέγομαι Γκουέντολιν Χούπερ.»

«Τότε θα πρέπει να είστε η καινούρια σύζυγος του Λόρενς Χούπερ.»

Εκείνη ψηλάφισε το μεγάλο ζαφείρι Κεϋλάνης στο δαχτυλίδι της και κούνησε το κεφάλι καταφατικά κάπως ξαφνιασμένη. «Γνωρίζετε τον σύζυγό μου;»

Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Έχω γνωρίσει τον σύζυγό σας, ναι, όμως τώρα δυστυχώς θα πρέπει να σας αφήσω.»

Η Γκουέν έτεινε το χέρι για να τον χαιρετήσει, ευχαριστημένη που τον είχε γνωρίσει.

«Ελπίζω να είστε πολύ ευτυχισμένη στην Κεϋλάνη, κυρία Χούπερ.»

Όταν ο άντρας αγνόησε το χέρι της, η Γκουέν το άφησε να πέσει. Εκείνος πίεσε τις παλάμες του τη μία με την άλλη μπροστά στο στήθος του, με τα δάχτυλα προς τα πάνω, κι έκανε μια πολύ ελαφριά υπόκλιση.

«Είθε να πραγματοποιηθούν τα όνειρά σας...» Με κλειστά τα μάτια, έμεινε ακίνητος για μια στιγμή κι ύστερα απομακρύνθηκε.

Η Γκουέν τα έχασε κάπως με τα λόγια του αλλά και την παράξενη χειρονομία με την οποία την είχε αποχαιρετήσει, όμως είχε πολύ πιο πειστικά ζητήματα στο μυαλό της, κι έτσι σήκωσε απλώς τους ώμους. Έπρεπε πραγματικά να προσπαθήσει να θυμηθεί τις χαμένες οδηγίες του Λόρενς.

Ευτυχώς οι επιβάτες της πρώτης θέσης αποβιβάστηκαν πρώτοι και ανάμεσά τους κι εκείνη. Σκέφτηκε πάλι εκείνον τον άντρα και άθελά της ένιωσε ότι την είχε γοητεύσει. Πρώτη φορά συναντούσε κάποιον τόσο εξωτικό και θα ήταν πολύ πιο διασκεδαστικό αν είχε μείνει να της κρατήσει συντροφιά –αν και, φυσικά, δεν μπορούσε.

Τίποτα δεν την είχε προετοιμάσει για το σοκ της αφόρητης ζέστης της Κεϋλάνης, ούτε για τα έντονα χρώματα ούτε για την αντίθεση ανάμεσα στο εκτυφλωτικό λευκό φως και στις βα-

θιές σκιές. Θόρυβοι τη βομβάρδισαν από παντού: καμπανάκια, κόρνες, άνθρωποι και έντομα που βούιζαν γύρω της, πλησίαζαν και απομακρύνονταν ξανά, μέχρι που άρχισε να αισθάνεται σαν να την έσπρωχναν πέρα-δώθε, σαν εκείνα τα σκουπίδια που είχε δει νωρίτερα να στροβιλίζονται στα κύματα. Όταν ένας θόρυβος δυνατός σαν σάλπισμα κάλυψε όλη την υπόλοιπη φασαρία, γύρισε απότομα για να κοιτάξει την ξύλινη προβλήτα, γοητευμένη από το θέαμα ενός ελέφαντα που είχε υψώσει την προβοσκίδα του στον αέρα μουγκρίζοντας.

Όταν συνήλθε από αυτή την έκπληξη, συγκέντρωσε όλο της το θάρρος και μπήκε στο κτίριο του Λιμεναρχείου, κανόνισε να σταλεί το μπαούλο της στο νέο της σπίτι κι έπειτα κάθισε σ' ένα ξύλινο παγκάκι μες στη ζέστη και την υγρασία, έχοντας μόνο το καπέλο της για σκιά, με το οποίο, κάπου κάπου, έδιωχνε τις μύγες που σέρνονταν στην άκρη των μαλλιών της. Ο Λόρενς είχε υποσχεθεί ότι θα ήταν στην αποβάθρα αλλά, μέχρι στιγμής, δεν φαινόταν πουθενά. Ενώ προσπαθούσε να θυμηθεί τι της είχε πει να κάνει σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, είδε τον κύριο Ραβασίνχε να βγαίνει από την έξοδο της δεύτερης θέσης στο πλάι του πλοίου. Ήλπιζε ότι αποφεύγοντας να τον κοιτάξει θα έκρυβε το κοκκίνισμα που της προκαλούσε η αμηχανία της για τη δύσκολη θέση στην οποία είχε βρεθεί κι έτσι γύρισε από την άλλη πλευρά, για να παρακολουθήσει τη φόρτωση μιας μαούνας με κιβώτια τσαγιού στην άλλη άκρη της αποβάθρας.

Η δυσωδία της αποχέτευσης είχε εξουδετερώσει προ πολλού το πικάντικο άρωμα της κανέλας και τώρα είχε ενισχυθεί κι από άλλες δυσάρεστες οσμές: γράσο, κοπριά, χαλασμένα ψάρια. Και καθώς η αποβάθρα γέμιζε με πολλούς ακόμα εκνευρισμένους επιβάτες που τους πολιορκούσαν έμποροι καιπραματευτές προσπαθώντας να τους πουλήσουν πολύτιμους λίθους και μετάξι, της φάνηκε ότι θα αρρώσταινε από την αγωγή. Τι θα έκανε αν ο Λόρενς δεν ερχόταν; Της το είχε υπο-

σχεθεί. Ήταν μόλις δεκαεννιά χρονών κι εκείνος ήξερε ότι δεν είχε απομακρυνθεί ποτέ από την οικογενειακή έπαυλη, το Δέντρο της Κουκουβάγιας, παρά μόνο για μια ή δύο εξορμήσεις στο Λονδίνο με τη Φραν. Νιώθοντας ξαφνικά πολύ μόνη, έχασε το κέφι της. Κρίμα που η ξαδέλφη της δεν είχε καταφέρει να ταξιδέψει μαζί της. Αμέσως μετά τον γάμο η Φραν είχε πάρει μια ειδοποίηση να επισκεφτεί τον δικηγόρο της και η Γκουέν, παρότι είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Λόρενς, αυτή τη στιγμή άθελά της ένιωθε κάποια αναστάτωση.

Ένα σμάρι από ημίγυμνα πιτσιρίκια με μελαψό δέρμα πηγαινοέρχονταν ανάμεσα στο πλήθος προσφέροντας ματσάκια κανέλας, και με τεράστια μάτια γεμάτα ικεσία παρακαλούσαν για μερικές ρουπίες. Ένα παιδί, που δεν θα πρέπει να ήταν πάνω από πέντε ετών, ξεχώρισε ένα από τα ματσάκια του και το έτεινε προς το μέρος της. Εκείνη το έφερε στη μύτη της και το μύρισε. Το παιδί μίλησε, όμως τα λόγια του ήταν ακαταλαβίστικα για την Γκουέν και δυστυχώς δεν είχε ρουπίες να του δώσει, αλλά ούτε και αγγλικά χρήματα τώρα πια.

Σηκώθηκε από το παγκάκι και άρχισε να περιφέρεται στην αποβάθρα. Ένωσε ένα απαλό αεράκι, ενώ από κάπου μακριά άκουσε έναν ανησυχητικό ήχο –μπουμ, μπουμ, μπουμ. Τύμπανα, σκέφτηκε. Δυνατά, αλλά όχι αρκετά δυνατά ώστε να διακρίνει έναν κανονικό ρυθμό. Δεν είχε απομακρυνθεί πολύ από τη μικρή βαλίτσα που είχε αφήσει δίπλα στο παγκάκι και, όταν άκουσε τον κύριο Ραβασίνχε να φωνάζει, ένιωσε ότι κόμποι ιδρώτα είχαν εμφανιστεί στο μέτωπό της.

«Κυρία Χούπερ. Δεν μπορείτε να παρατάτε τη βαλίτσα σας αφύλαχτη.»

Η Γκουέν σκούπισε το μέτωπό της με την ανάστροφη του χεριού της. «Δεν την άφησα στιγμή από τα μάτια μου.»

«Οι άνθρωποι εδώ είναι φτωχοί και εκμεταλλεύονται τις περιστάσεις. Ελάτε, θα πάρω εγώ τη βαλίτσα σας και θα σας βρω ένα πιο δροσερό μέρος για να περιμένετε.»

«Καλοσύνη σας.»

«Ευχαρίστησή μου.» Μόλις που άγγιζε τον αγκώνα της με τις άκρες των δαχτύλων του καθώς άνοιγε δρόμο μπροστά στο κτίριο του Λιμεναρχείου. «Αυτή είναι η οδός Τσερτς. Κοιτάξτε εκεί ακριβώς στην άκρη των Κήπων Γκόρντον είναι μια σουρίγια ή λειριόδεντρο, όπως είναι γνωστό.»

Η Γκουέν έριξε μια ματιά στο δέντρο. Ο χοντρός κορμός του είχε βαθιές πτυχώσεις σαν γυναικεία φούστα, ενώ τα φύλλα του σχημάτιζαν έναν θόλο διάστικτο με πορτοκαλί λουλούδια, που έμοιαζαν με καμπανούλες και πρόσφεραν μια παράξενα φωτεινή σκιά.

«Θα έχει κάπως περισσότερη δροσιά εδώ, αν και, με την κουφόβραση που θα κάνει το απόγευμα καθώς δεν ήρθαν ακόμα οι μουσώνες, δεν θα ανακουφιστείτε και πολύ.»

«Ευλικρινά», του είπε, «δεν υπάρχει λόγος να μείνετε μαζί μου.»

Ο άντρας χαμογέλασε μισοκλείνοντας τα μάτια. «Δεν μπορώ να σας αφήσω εδώ μόνη, μια αδέκαρη ξένη στην πόλη μας.»

Χαρούμενη για τη συντροφιά που της πρόσφερε, του ανταπέδωσε το χαμόγελο.

Περπάτησαν ως το σημείο που είχε υποδείξει εκείνος και η Γκουέν πέρασε άλλη μια ώρα γέρνοντας στον κορμό του δέντρου και στάζοντας από τον ιδρώτα κάτω από τα ρούχα της, ενώ αναρωτιόταν πού είχε μπλέξει όταν είχε συμφωνήσει να ζήσει στην Κεϋλάνη. Η φασαρία είχε γίνει πιο έντονη τώρα και, παρότι ο άντρας στεκόταν πολύ κοντά της, σπρωγμένος από το πλήθος γύρω τους, και πάλι αναγκαζόταν να φωνάζει για να τον ακούσει.

«Αν ο σύζυγός σας δεν έχει έρθει έως τις τρεις, ελπίζω να μη σας πειράζει να σας προτείνω να αποσυρθείτε στο ξενοδοχείο Γκολ Φέις και να περιμένετε εκεί. Είναι ευάερο, υπάρχουν ανεμιστήρες και αναψυκτικά, και θα αισθανθείτε απείρως καλύτερα.»

Δίστασε, μη θέλοντας να φύγει από το σημείο εκείνο. «Μα πώς θα ξέρει ο Λόρενς πού να με βρει;»

«Θα το καταλάβει. Οποιοσδήποτε Βρετανός με κάποια οικονομική επιφάνεια πηγαίνει στο Γκολ Φέις.»

Η Γκουέν έριξε μια ματιά στην επιβλητική πρόσοψη του Γκραντ Οριένταλ. «Όχι εκεί;»

«Σίγουρα όχι εκεί. Πιστέψτε με.»

Στο σκληρό φως του απογεύματος, ο αέρας φύσηξε ένα σύννεφο χοντρής άμμου στο πρόσωπό της, στέλνοντας δάκρυα στα μάγουλά της. Ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια κι ύστερα τα έτριψε, ελπίζοντας ότι μπορούσε πραγματικά να τον εμπιστευτεί. Ίσως να είχε δίκιο ο κύριος Ραβασίνχε. Θα μπορούσε να πεθάνει κανείς σ' αυτή τη ζέστη.

Σε μικρή απόσταση από το σημείο όπου στέκονταν, ένα πλήθος είχε στριμωχτεί κάτω από ατέλειωτες σειρές από άσπρες κορδέλες που ανέμιζαν περασμένες από τη μια μεριά του δρόμου στην άλλη. Ένας άντρας με καφέ ράσο, ο οποίος έβγαζε έναν επαναλαμβανόμενο στριγκό ήχο, στεκόταν στο κέντρο μιας ομάδας από γυναίκες ντυμένες με ζωηρόχρωμα ρούχα. Ο κύριος Ραβασίνχε είδε την Γκουέν να παρακολουθεί.

«Ο μοναχός ψέλνει ένα *πίριτ*», είπε. «Τον καλούν συχνά όταν κάποιος είναι ετοιμοθάνατος για να του εξασφαλίσουν ένα καλό πέρασμα στην άλλη ζωή. Νομίζω ότι είναι εδώ επειδή μάλλον έχει συμβεί κάποιο μεγάλο κακό σ' εκείνο το σημείο ή ίσως ένας θάνατος. Ο μοναχός προσπαθεί να εξαγνίσει το μέρος αυτό από οποιοδήποτε κακό στοιχείο έχει απομείνει, ζητώντας την ευλογία των θεών. Στην Κεϋλάνη πιστεύουμε στα φαντάσματα.»

«Είστε όλοι βουδιστές;»

«Εγώ είμαι, αλλά υπάρχουν επίσης ινδουιστές και μουσουλμάνοι.»

«Και χριστιανοί;»

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

Όταν στις τρεις ο Λόρενς δεν είχε φανεί ακόμα, ο άντρας άπλωσε το χέρι του και έκανε ένα βήμα στο πλάι. «Λοιπόν;»

Η Γκουέν έγνεψε ότι συμφωνούσε κι εκείνος φώναξε έναν από τους άντρες με τα ρίκσο, που φορούσε μόνο ένα τουρμπάνι κι ένα λιγδωμένο ύφασμα γύρω από τη μέση του.

Η κοπέλα ανατρίχιασε βλέποντας πόσο αδύνατη ήταν η σκούρα γυμνή πλάτη του οδηγού. «Δεν θα μπω μέσα σ' αυτό, βέβαια;»

«Θα προτιμούσατε μια βοϊδάμαξα;»

Ένωσε ότι κοκκίνιζε καθώς έριξε μια ματιά στον σωρό από οβάλ πορτοκαλί φρούτα, στοιβαγμένα σε μια καρότσα με τεράστιους ξύλινους τροχούς κι ένα ψάθινο στέγαστρο.

«Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία Χούπερ. Δεν έπρεπε να αστευτώ. Ο σύζυγός σας χρησιμοποιεί βοϊδάμαξες για να μεταφέρει τις κασέλες με το τσάι. Στην πραγματικότητα εμείς θα μπαίναμε σ' ένα μικρό αμάξι. Με έναν μόνο ταύρο κι ένα στέγαστρο από φύλλα φοίνικα.»

Έδειξε με το χέρι της τα πορτοκαλί φρούτα. «Αυτά τι είναι;»

«Βασιλικές καρύδες. Τις καλλιεργούν μόνο για τον χυμό τους. Διψάτε;»

Παρότι διψούσε, έγνεψε αρνητικά. Στον τοίχο πίσω ακριβώς από τον κύριο Ραβασίνχε, μια μεγάλη αφίσα έδειχνε μια πολύ μελαψή γυναίκα με κιτρινοκόκκινο σάρι να ισορροπεί ένα ψάθινο καλάθι στο κεφάλι της. Τα πόδια της ήταν γυμνά, με χρυσά βραχιόλια στους αστραγάλους, ενώ στο κεφάλι φορούσε μια κίτρινη μαντίλα. ΤΣΑΪ ΜΑΖΑΟΥΑΤΙ διακήρυττε η αφίσα. Η Γκουέν αισθάνθηκε τις παλάμες της να ιδρώνουν κι ένα απαίσιο κύμα πανικού την κατέκλυσε. Ήταν πολύ μακριά από την πατρίδα της.

«Όπως μπορείτε να δείτε», έλεγε ο κύριος Ραβασίνχε, «τα αυτοκίνητα σπανίζουν και το ρίκσο είναι σίγουρα πιο γρήγορο.

Αν δεν σας αρέσει, μπορούμε να περιμένουμε και θα προσπαθήσω να βρω ένα αμάξι με άλογο. Ή, αν αυτό βοηθάει, μπορώ να σας συνοδέψω στο ρίκσο.»

Εκείνη τη στιγμή, ένα μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο εμφανίστηκε κορνάροντας για ν' ανοίξει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος από πεζούς, ποδηλάτες, κάρρα και αμάξια, αποφεύγοντας στο παρά πέντε μερικά κοιμισμένα σκυλιά. Ο Λόρενς, σκέφτηκε η Γκουέν με ανακούφιση, αλλά όταν κοίταξε από το παράθυρο του διερχόμενου οχήματος, είδε ότι μέσα σ' αυτό υπήρχαν μόνο δυο εύσωμες μεσόκοπες Ευρωπαϊές. Η μία μάλιστα γύρισε και της ανταπέδωσε το βλέμμα, με μια έκφραση αποδοκιμασίας στο πρόσωπο.

Πολύ καλά, σκέφτηκε, παίρνοντας ξαφνικά την απόφασή της, θα μπω στο ρίκσο.

Μερικά λεπτά φοινικόδεντρα έγερναν στον άνεμο έξω από το ξενοδοχείο Γκολ Φέις. Το ίδιο το κτίριο ήταν χτισμένο κατά μήκος της παραλίας όπως συνέβαινε συνήθως και στη Βρετανία. Όταν ο κύριος Ραβασίνχε τη χαιρέτησε ενώνοντας και πάλι τις παλάμες και χαμογελώντας ζεστά, η Γκουέν λυπήθηκε που τον είδε να φεύγει, αλλά προσπέρασε τις δύο καμπυλωτές σκάλες και κάθισε να περιμένει στο σχετικά δροσερό σαλόνι του ξενοδοχείου. Αμέσως ένωσε άνετα κι έκλεισε τα μάτια της, ευχαριστημένη για τη μικρή ανάπαυλα από την εισβολή τόσων νέων εντυπώσεων στις αισθήσεις της. Η ανάπαυσή της δεν κράτησε πολύ. Αν ο Λόρενς έφτανε τώρα, θα αντίκριζε ένα θλιβερό θέαμα και δεν ήταν αυτή η εντύπωση που ήθελε να δώσει. Ήπια ένα φλιτζάνι ντόπιο τσάι κι έπειτα κοίταξε πέρα από τα τραπέζια και τις καρέκλες, που βρίσκονταν διάσπαρτα στο καλογουαλισμένο δάπεδο από ξύλο τικ. Σε μια γωνιά, μια διακριτική ταμπέλα έδειχνε πού βρίσκονταν οι γυναικείες τουαλέτες.

Ήταν ένας ευχάριστος χώρος με αντικριστούς καθρέφτες και μύριζε όμορφα. Έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό της, βλέποντας το είδωλό της να επαναλαμβάνεται επ' άπειρον στους καθρέφτες, κι έβαλε δυο σταγόνες *Après L' Ondée*, που, ευτυχώς, το είχε φυλάξει στη μικρή βαλίτσα της και όχι στο τσαντάκι που της είχε πέσει στη θάλασσα. Ένωθε ότι κολλούσε ολόκληρη έτσι όπως ο ιδρώτας κυλούσε κάτω από τις μασχάλες της. Έβαλε ξανά τις φουρκέτες στα μαλλιά της στερεώνοντάς τα χαλαρά στη βάση του αυχένα της. Τα μαλλιά της ήταν το αποκορύφωμα της γοητείας της, έλεγε ο Λόρενς. Ήταν σκούρα, μακριά και κυματιστά όποτε τα άφηνε λυτά. Όταν κάποτε του είχε πει ότι σκεφτόταν να τα κόψει κοντά, σαν της Φραν, ακολουθώντας τις επιταγές της μόδας, εκείνος την είχε κοιτάξει έντρομος, είχε τραβήξει μια μπούκλα στον σβέρκο της για να τη χαλαρώσει κι ύστερα είχε σκύψει τρίβοντας το πηγούνι του πάνω στο κεφάλι της. Μετά, είχε κλείσει το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες του βυθίζοντας τα δάχτυλά του στα μαλλιά της και την είχε κοιτάξει επίμονα.

«Ποτέ μην κόψεις τα μαλλιά σου. Υποσχέσου μου.»

Εκείνη είχε κουνήσει απλώς το κεφάλι, ανήμπορη να μιλήσει, καθώς τα δάχτυλά του τη γαργαλούσαν τόσο ηδονικά που έκαναν πρωτόγνωρες αισθήσεις να ξυπνάνε μέσα της.

Η πρώτη νύχτα του γάμου τους ήταν τέλεια, το ίδιο και η εβδομάδα που ακολούθησε. Την τελευταία τους νύχτα μαζί είχαν μείνει σχεδόν άπυνοι. Ο Λόρενς είχε σηκωθεί προτού ξημερώσει για να φτάσει έγκαιρα στο Σαουθάμπτον και να επιβιβαστεί στο πλοίο για την Κεϋλάνη. Αν και ήταν απογοητευμένος που η Γκουέν δεν θα τον συνόδευε, είχε δουλειές στην Κεϋλάνη και είχαν συμφωνήσει ότι ο καιρός θα περνούσε γρήγορα. Δεν τον είχε ενοχλήσει που εκείνη θα έμενε για να περιμένει τη Φραν, όμως η ίδια είχε μετανιώσει για την απόφασή της τη στιγμή που τον είδε να φεύγει και δεν μπορούσε να φανταστεί

πώς θα άντεχε να είναι μακριά του. Και μετά, όταν η Φραν καθυστέρησε ακόμη περισσότερο στο Λονδίνο, εξαιτίας κάποιων προβλημάτων μ' ένα σπίτι που νοίκιαζε, η Γκουέν αποφάσισε να ταξιδέψει μόνη της.

Λόγω της ελκυστικής της εμφάνισης, η Γκουέν δεν είχε ποτέ έλλειψη από θαυμαστές, αλλά είχε ερωτευτεί τον Λόρενς με την πρώτη ματιά σε μια μουσική βραδιά στην οποία την είχε πάει η Φραν στο Λονδίνο –και όταν της χαμογέλασε και την πλησίασε αποφασισμένος να τη γνωρίσει, έχασε τα λογικά της. Ύστερα απ' αυτό βλέπονταν καθημερινά και, όταν της έκανε πρόταση γάμου, τον κοίταξε κατακόκκινη και, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, είπε ναι. Οι γονείς της δεν είχαν χαρεί ιδιαίτερα που ένας τριανταεφτάχρονος χήρος ήθελε να παντρευτεί την κόρη τους και ο πατέρας της προσπάθησε να τη μεταπείσει. Όμως εντυπωσιάστηκε όταν ο Λόρενς προσφέρθηκε ν' αφήσει έναν επιστάτη να διευθύνει τη φυτεία του και να επιστρέψει για να ζήσουν στην Αγγλία. Η Γκουέν δεν ήθελε ούτε να το ακούσει. Αν η δική του καρδιά ανήκε στην Κεϋλάνη, εκεί θα ανήκε και η δική της.

Καθώς έκλεισε την πόρτα της τουαλέτας πίσω της, τον είδε να στέκεται στο μεγάλο φουαγιέ με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος της και της κόπηκε η ανάσα. Άγγιξε το περιδέραιο στον λαιμό της, προσαρμόζοντας το γαλάζιο δάκρυ έτσι ώστε να κρέμεται στο κέντρο και, φοβισμένη από την ένταση των συναισθημάτων της, στάθηκε ακίνητη ρουφώντας κυριολεκτικά τη θέα του. Ήταν ψηλός, με φαρδιά πλάτη και κοντά καστανά μαλλιά, με μερικές πρόωρες γκριζες τρίχες εδώ κι εκεί στους κροτάφους. Απόφοιτος ενός αριστοκρατικού σχολείου, έδινε την εντύπωση ότι η αυτοπεποίθηση κυλούσε στις φλέβες του: ένας άντρας που οι γυναίκες τον λάτρευαν και οι άντρες τον σέβονταν. Ωστόσο διάβαζε ποίηση, Ρόμπερτ Φροστ και Γουίλιαμ Μπάτλερ Γέιτς, και αυτή η ρομαντική πλευρά του, μαζί με το γεγονός ότι εκείνος ήξερε πως η Γκουέν δεν ήταν με

κανέναν τρόπο τόσο συνεσταλμένη όσο υπέθετε ο κόσμος, την έκανε να τον αγαπάει ακόμα περισσότερο.

Σαν να είχε νιώσει τα μάτια της πάνω του, ο Λόρενς έκανε απότομα μεταβολή. Η Γκουέν είδε την ανακούφιση στα άγρια καστανά μάτια του και το πλατύ χαμόγελο που φώτισε το πρόσωπό του καθώς την πλησίαζε με μεγάλες δρασκελιές. Είχε τετράγωνο σαγόνι με λακκάκι κι αυτό, μαζί με τον τρόπο που τα μαλλιά του ήταν σπαστά στο μπροστινό μέρος και εντελώς ατίθασα στη διπλή κορυφή, την έκανε να τον βρίσκει ακαταμάχητο. Κάτω από το σορτς που φορούσε, τα πόδια του ξεπρόβαλλαν μαυρισμένα και φαινόταν πολύ πιο σκονισμένος και τραχύς εδώ απ' όσο στην ψυχρή αγγλική εξοχή.

Ξεχειλίζοντας από ενέργεια, έτρεξε να τον συναντήσει. Εκείνος άπλωσε το χέρι του στον ώμο της και την κράτησε σε απόσταση για μια στιγμή· έπειτα την έκλεισε στην αγκαλιά του τόσο σφιχτά που της κόπηκε η ανάσα. Η καρδιά της κάλπαζε ακόμη όταν σταμάτησε ο Λόρενς να τη στριφογυρίζει και την άφησε επιτέλους να πατήσει στα πόδια της.

«Δεν ξέρεις πόσο μου έλειψες», είπε με βαθιά και κάπως τραχιά φωνή.

«Πώς κατάλαβες ότι ήμουν εδώ;»

«Ρώτησα τον λιμενάρχη πού είχε πάει η πιο όμορφη γυναίκα της Κεϋλάνης.»

Η Γκουέν χαμογέλασε. «Όμορφο είναι αυτό που είπες, όχι εγώ.»

Ένα από τα πιο αξιολάτρευτα χαρακτηριστικά σου είναι ότι δεν έχεις ιδέα πόσο όμορφη είσαι.» Έκλεισε τα χέρια της μέσα στα δικά του. «Συγγνώμη που άργησα.»

«Δεν πειράζει. Με φρόντισε κάποιος. Είπε ότι σε ήξερε. Ο κύριος Ραβασίνχε. Νομίζω αυτό ήταν το όνομά του.»

«Ο Σάβι Ραβασίνχε;»

«Ναι». Ένωσε το δέρμα στον αυχένα της να ανατριχιάζει. Ο Λόρενς συνοφρυώθηκε και μισόκλεισε τα μάτια, πράγμα που

έκανε πιο έντονες τις ρυτίδες που είχαν χαραχτεί πρόωρα στο δέρμα του. Η Γκουέν ανυπομονούσε να τις αγγίξει. Ήταν ένας άντρας που είχε ζήσει τη ζωή του κι αυτό τον έκανε ακόμα πιο ελκυστικό.

«Δεν έχει σημασία», είπε ξαναβρίσκοντας γρήγορα την καλή του διάθεση. «Τώρα είμαι εγώ εδώ. Το βρομοαυτοκίνητο είχε ένα πρόβλημα. Ευτυχώς, ο Νικ ΜακΓκρέγκορ κατάφερε να το επισκευάσει. Είναι πολύ αργά για να γυρίσουμε πίσω, γι' αυτό θα μας κλείσω αμέσως ένα δωμάτιο.»

Προχώρησαν μαζί ως τη ρεσεψιόν και, μόλις ο Λόρενς τελείωσε με τον υπάλληλο, την αγκάλιασε από τους ώμους και, καθώς τα χείλη του άγγιξαν φευγαλέα το μάγουλό της, η ανάσα της βγήκε μ' ένα μικρό φύσημα.

«Το μπαούλο σου θα φύγει με το τρένο», είπε. «Τουλάχιστον μέχρι το Χάτον.»

«Το ξέρω, μίλησα με κάποιον στο Λιμεναρχείο.»

«Ωραία. Ο ΜακΓκρέγκορ θα κανονίσει να το παραλάβει από τον σταθμό ένας από τους κούληδες με βοϊδάμαξα. Έχεις ό,τι χρειάζεσαι σ' αυτή τη βαλίτσα μέχρι αύριο;»

«Περίπου.»

«Θέλεις ένα τσάι;» είπε.

«Εσύ;»

«Τι νομίζεις;»

Η Γκουέν χαμογέλασε και κρατήθηκε για να μη γελάσει δυνατά καθώς εκείνος ζητούσε από τον υπάλληλο να στείλει αμέσως τις βαλίτσες επάνω.

Ανέβηκαν τη σκάλα πιασμένοι αγκαζέ, όταν όμως έστριψαν στον διάδρομο η Γκουέν ένωσε απρόσμενα ντροπαλή. Την άφησε και προχώρησε πρώτος για να ξεκλειδώσει την πόρτα και να την ανοίξει.

Εκείνη έκανε τα τελευταία λίγα βήματα και κοίταξε το δωμάτιο.

Οι τελευταίες ηλιαχτίδες του δειλινού ξεχύνονταν μέσα από τα ψηλά παράθυρα, δίνοντας μια λεπτή ρόδινη απόχρωση στους τοίχους· οι ζωγραφισμένες λάμπες και στις δύο πλευρές του κρεβατιού ήταν ήδη αναμμένες και το δωμάτιο μύριζε πορτοκάλια. Κοιτάζοντας τη σκηνή που ολοφάνερα ήταν στημένη για ιδιωτικές στιγμές, η Γκουέν ένιωσε τον αυχένα της να καίει κι έξυσε το δέρμα εκεί. Η στιγμή που είχε φανταστεί ξανά και ξανά είχε επιτέλους φτάσει, ωστόσο στάθηκε διστακτική στο κατώφλι.

«Δεν σου αρέσει;» είπε ο Λόρενς, με μάτια που έλαμπαν ζωνηρά.

Ο σφυγμός της κάλπαζε.

«Αγάπη μου;»

«Είναι υπέροχο», κατάφερε να πει.

Εκείνος την πλησίασε κι έλυσε τα μαλλιά της που ήταν μαζεμένα ψηλά στο κεφάλι της. «Ορίστε. Έτσι είναι καλύτερα.»

Έγνεψε καταφατικά. «Θα φέρουν τις βαλίτσες.»

«Νομίζω ότι έχουμε μερικά λεπτά», είπε ο Λόρενς και άγγιξε απαλά το κάτω χέιλος της με το δάχτυλό του. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, σαν από συνεννόηση, ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα.

«Θ' ανοίξω το παράθυρο», είπε η Γκουέν κι έκανε ένα βήμα πίσω, ευχαριστημένη που είχε μια δικαιολογία να μην αφήσει τον γκρουμ να δει την ανόητη ανησυχία της.

Το δωμάτιο έβλεπε στον ωκεανό και μισανοίγοντας το παράθυρο βάλθηκε να κοιτάζει τα κυματάκια που ο ήλιος έβαφε ασημόχρυσα. Αυτό ήταν που ήθελε και, παρότι είχαν περάσει μαζί μια εβδομάδα στην Αγγλία, η πατρίδα έμοιαζε τώρα πολύ μακρινή κι αυτή η σκέψη την έκανε να βουρκώσει. Έκλεισε τα μάτια κι έμεινε ν' ακούει καθώς ο γκρουμ έφερε μέσα τις βαλίτσες τους. Μετά, όταν ο άντρας έφυγε, έκανε μεταβολή για να κοιτάξει τον Λόρενς.

Εκείνος της χάρισε ένα λοξό χαμόγελο. «Υπάρχει κάτι που σ' ενοχλεί;»

Έσκυψε το κεφάλι και στύλωσε τα μάτια στο πάτωμα.

«Γκουέν, κοίταξέ με.»

Ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια και της φάνηκε ότι στο δωμάτιο έπεσε σιωπή. Σκέψεις κάλπαζαν στο μυαλό της καθώς αναρωτιόταν πώς να εξηγήσει την αίσθηση ότι την εκσφενδόνιζαν σ' έναν κόσμο που δεν καταλάβαινε, αν και δεν ήταν μόνο αυτό –την εκνεύριζε και η αίσθηση ότι ήταν γυμνή κάτω από το βλέμμα του. Μη θέλοντας ν' αφήσει την αμηχανία να την παγιδέψει, σήκωσε τα μάτια και, με πολύ αργές κινήσεις, έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του.

Ο Λόρενς έδειξε να ανακουφίζεται. «Για μια στιγμή ανησύχησα.»

Τα πόδια της άρχισαν να τρέμουν. «Φέρομαι χαζά. Όλα είναι τόσο καινούρια... Εσύ είσαι τόσο καινούριος.»

Χαμογέλασε και την πλησίασε. «Λοιπόν, αν αυτό είναι όλο, διορθώνεται εύκολα.»

Η Γκουέν έγειρε προς το μέρος του, νιώθοντας να ζαλίζεται καθώς εκείνος ψηλάφιζε το κουμπί στην πλάτη του φορέματός της.

«Άφησέ με να το κάνω εγώ», είπε και, φέρνοντας τα χέρια της πίσω, γλίστρησε το κουμπί μέσα από τη θηλιά. «Θέλει τρόπο.»

Εκείνος γέλασε. «Που θα πρέπει να τον μάθω.»

Μία ώρα αργότερα, ο Λόρενς είχε αποκοιμηθεί. Εξαιτίας της μακρόχρονης αναμονής, το σμίξιμό τους ήταν γεμάτο ένταση, ακόμη περισσότερη απ' ό,τι την πρώτη νύχτα του γάμου τους. Η Γκουέν αναλογίστηκε τις πρώτες στιγμές της σ' αυτή τη χώρα, όταν είχε νιώσει λες και ο καυτός ήλιος του Κολόμπο είχε ρουφήξει την ενέργεια από το σώμα της. Είχε κάνει λάθος. Υπήρχε άφθονη ενέργεια ακόμη μέσα της, παρότι τώρα, καθώς

άκουγε ξαπλωμένη τους αδύναμους ήχους από τον έξω κόσμο, ένιωθε τα χέρια και τα πόδια της βαριά και κόντευε να αποκοιμηθεί. Συνειδητοποίησε πόσο τέλεια φυσικό είχε αρχίσει να της φαίνεται να είναι ξαπλωμένη δίπλα στον Λόρενς και, χαμογελώντας με τη νευρική της νωρίτερα, μετακινήθηκε λίγο έτσι ώστε να μπορεί να τον κοιτάξει ενώ εξακολουθούσε να αισθάνεται την πίεση του κορμιού του στα σημεία όπου έμοιαζε να είναι κολλημένος μαζί της. Είχε ξεφορτωθεί όλα τα συναισθήματα εκτός από ένα και ο έρωτάς της είχε κατά κάποιον τρόπο αποσταχθεί σ' αυτή την τέλεια στιγμή. Όλα θα πήγαιναν καλά. Για άλλο ένα λεπτό ή δύο εισέπνευσε την πικάντικη μυρωδιά του ενώ παρακολουθούσε τις σκιές στο δωμάτιο να μακραίνουν και μετά να σκουραίνουν γρήγορα. Πήρε μια βαθιά ανάσα κι έκλεισε τα μάτια της.

«Καθηλωτικό... Συνδυάζοντας την ομορφιά της Κεϋλάνης με συναρπαστικούς χαρακτήρες, η Jefferies έγραψε ένα θαυμάσιο μυθιστόρημα...» —*Booklist*

Πόσα μυστικά χωράει ένας έρωτας;

Η Γκουέντολιν Χούπερ φτάνει νιόπαντρη στην Κεϋλάνη του 1920, γεμάτη όνειρα για μια παραμυθένια ζωή με τον σύζυγό της, ιδιοκτήτη μιας φυτείας τσαγιού. Η καινούρια της πατρίδα την κατακτά με την ομορφιά της από την πρώτη στιγμή, αλλά ο Λόρενς δεν θυμίζει καθόλου τον άντρα που ερωτεύτηκε στην Αγγλία: είναι απόμακρος, κλεισμένος στον εαυτό του, και λείπει συνεχώς για δουλειές, αφήνοντας τη νεαρή γυναίκα του μόνη της. Όταν η Γκουέν ανακαλύπτει ένα κιτρινισμένο νυφικό πέπλο σ' ένα μπαούλο κι έναν μικρό τάφο κρυμμένο στην πυκνή βλάστηση, συνειδητοποιεί ότι ο άντρας της έχει μυστικά για τα οποία εκείνη δεν γνωρίζει τίποτε...

Έπειτα η Γκουέν μένει έγκυος, κι όλα δείχνουν ν' αλλάζουν προς το καλύτερο. Ωστόσο, πάνω στη γέννα, ένα παιχνίδι της μοίρας την αναγκάζει να πάρει μια σκληρή απόφαση: να διαλέξει ανάμεσα στο μητρικό ένστικτο και την αγάπη για τον άντρα της. Και πρέπει να κρατήσει την απόφασή της μυστική από εκείνον, με κάθε τίμημα. Άραγε, αν ποτέ αποκαλυφθεί η αλήθεια, θα μπορέσει ο Λόρενς να συγχωρέσει την επιλογή της;

Μια συναρπαστική ιστορία έρωτα, προδοσίας και μυστικών σε μια χώρα εξωτικών χρωμάτων και μεθυστικών αρωμάτων.

Ένα συγκινητικό βιβλίο για το βάρος της ενοχής και τη λυτρωτική δύναμη της αγάπης.

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ ΣΕ 21 ΧΩΡΕΣ!

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr